

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 4.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Περί απορρίψεως τῆς περί αναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σύρῳ πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως, ἧτις ἐγίνε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρ. 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 167 ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως — 2) Περί απορρίψεως τῆς περί αναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἐμμ. Βουρνάκη. — 3) Περί απορρίψεως τῆς περί αναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἀναστασίου Φραγγιά Πατσιώτου.

(Ἀπόφ. Ποιν. ριε').

(Ἀρ. Πρωτοκ. 67).

I)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν ΚΚ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ Θ. Μαυροῦση Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὴν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλκην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Λυγομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 11 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ τῆς ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσεως.

Ο Ἰωσήφ Βωρεγγέρδ, Γάλλος καὶ ἡ Ἐλένη Λάζαρη, σύζυγος τοῦ ἐν Νάξῳ ἱατροῦ Ἀλφωίου Λιμύρτου ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν ἐπὶ μοιχία κατ' ἐγκλησιν. Τὸ πλημμελειοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 167 ἀποφάσεως τοῦ ἐκέρυξεν αὐτοὺς ἀθώου τῆς κατηγορίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ ἀντεισαγγελέως διὰ τοὺς λόγους. 1. Ὅτι ἐνὶ ὑπάρχει ἐρὸς τοῦ ποιν. νόμου, κατὰ τὸν ὁποῖον τιμωροῦνται, ἥσοι συνοικῶσι πρὸς κοινὸν σκάνδαλον ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή, μὴ ὑπάρχοντος νομίμου γάμου, καὶ ἐνὶ τῷ δικαστηρίῳ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀνεγνώριπεν ἀποδεδειγμένην τὴν συνοικῆσιν τῶν κατηγορουμένων, παρέλειψε νὰ ἐφαρμώσῃ τὴν πρῶτ. τοῦ ἀρθ. 658 τοῦ ποιν. νόμου ὀρισμένην ποινήν. 2. Ὅτι ἂν τὸ δικαστήριον ἐξέλαβεν ὅτι ἡ συνοικῆσις μεταξὺ τέκνων δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ρηθέντος ἀρθ. 658 ὡφείλεν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν νὰ αἰτιολογήσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν τὸ μὴ ἀξιοποιεῖν ταύτης τῆς πράξεως. 3. Ὅτι ἐν γένει ἡ ἀπόφασις δὲν εἶναι αἰτιολογημένη ὡς πρὸς τὴν πράξιν τῆς μοιχίας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 480 ἀρθ. §. 1 τῆς ποιν. δικονομίας κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως συγχωρεῖται περί ἀναίρεσεως αἰτήσιν τότε μόνον, ὅταν κατὰ λάθος, ὡς μὴ ὑπάρχοντος δὴθεν ὅρου τινὸς τοῦ ποιν. νόμου, ἐγίνεν ἡ ἀθώωσις, ἐνὶ ὑπάρχει ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ πρῶτος περὶ ἀναίρεσεως λόγος, ἐκτὸς ὅτι παρήχθη ἀπὸ προφανῆ παραμύθωσιν πραγμάτων, δὲν εἶναι δεκτός, κατὰ τὸ ρηθὲν ἀρθρον, διότι οἱ κατηγορηθέντες ἀναιρεσίβλητοι ἀθωώθησαν δι' ἔλλειψιν ἀποδείξεως τῆς προσαφθείσης εἰς αὐτοὺς πράξεως καὶ ὅχι δι' ἔλλειψιν ποιν. νόμου ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ πταίσμα τῆς παρανόμου συνοικῆσεως, ἐπειδὴ περὶ τούτου δὲν προηγήθη καμία κατηγορία, τὰ δικαστήριον δὲν εἶχε λόγον νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ 158 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Ἐπειδὴ ὁ δεῦτερος ἀναίρεσεως λόγος ἀποτείνόμενος κατὰ ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, εἶναι ἀπαράδεκτος κατὰ τὸ 480 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. καὶ προσέτι διόλου ἀνυποστήρικτος, διότι ὁ νόμος δὲν ἐπιβάλλει εἰς τὰ δικαστήρια τὴν ὑποχρέωσιν νὰ αἰτιολογῶσι τὴν ἀθώωσιν τῶν ὑποδίκων, ὡς πρὸς παραβάσει, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐκατηγορήθησαν.

Ἐπειδὴ ὁ τρίτος λόγος ἀναίρεσεως δὲν ἰσχύει κατὰ καταδικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ ἀκόμι ὀλιγώτερον κατὰ ἀθωωτικῶν, δὲν εἶναι μάλιστα οὔτε ἀληθὴς διότι ἡ ἀπόφασις τοῦ πλημμελειοδικείου εἶναι ἀποχρώντως αἰτιολογημένη.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σ ρη πλημμελειοδίκαις ἀντεισαγγελέως ἧτις ἐγίνε κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρθ. 167 ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πλημμελειοδικῶν, καὶ ἀποφασίζει τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρος τοῦ δημοσίου.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ἰανουαρ. τοῦ 1837 ἔτους.

(Απόφ. Πολ. ριβ').

(Αριθ. Πρωτοκ. 68).

2) (Πλ. 49).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Ἰωάννου Ἀθ. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δημητρίου Σχορδίη, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωγίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Γ. Ἀθανασίου, ἀπόντα, ἐν κωλύματι τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εισηγητέως Κ. Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ γραμματέως Γεωργίου Κωνστ. Ἰσομαχοῦ.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 15 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀπόφασιν μεταξὺ τοῦ Εμμανουὴλ Βουρνάκη κατοικοῦ Τυτσίαν τῆς Λακεδαιμόνος ἀναίρεσιοντος, καὶ τῆς Τρισεύγενης τοῦ ποτὲ Παναγιώτου Ἰω. Παύλου κατοικοῦ Κρυσαφῶν ἀναίρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Κατὰ τὸ 1831, ἡ Τρισεύγενη Παύλου ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος πρωτοκλήτου Λακεδαιμόνος καὶ Μονεμβασίας τὸν Εμμ. Βουρνάκην ἀπαίτουσα παρ' αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν χωραφίων τινῶν καὶ ἐλαιοφύτων, δαθέντων εἰς αὐτὴν εἰς προίκα καὶ χάριν παρὰ τοῦ ποτὲ Θεοφίλου Λαλούση, τὰ ὅποια ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Βενέτα Βακαγκίτη ἐπώλησε εἰς τὸν ῥηθέντα Εμμ. Βουρνάκην ἐπὶ τὴν νομὴν αὐτῶν κτλ. Τὸ πρωτοκλήτου δικαστήριον, δια τῆς ἀπὸ 26 Ἰουνίου καὶ ὑπ' ἀριθ. 83 ἀποφάσεώς του κατεδίκασε τὸν ἐνάγουσαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐπθέντων κτημάτων καὶ τῶν ἐκ τῆς νομῆς αὐτῶν ὠφελειῶν. Ὁ Εμμ. Βουρνάκης ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταυτην ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, τὸ ὅποιον παραδεχθὲν δια τῆς ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 51 ἀποφάσεώς του τὴν ἐφεσιν τοῦ Βουρνάκη μεταρρύθμισεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου καθ' ὅσον ἀπέβλεπε τὴν νομὴν τῶν κτημάτων καὶ ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, τὸ γενόμενον μεσεγγυον κατὰ τὸ 1830, καὶ τὰ ἐξῶδα. Τῆς ἀποφάσεως ταυτῆς ὁ Βουρνάκης ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους Ἰ. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐδίκασε πράγματα ὅσα οὐτε ἐπρωτάθησαν, οὔτε ἐδικάσθησαν πρωτοδικῶς, καθότι ἡ διαφυλικήσιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοκλήτου ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Εμμ. Βουρνάκης ἐγγὺ ἀγορασμένα τὰ περιττὰ ὁ λόγος κτημάτων, ἢ τὰ ἐγγὺ καταπατημένα, οἱ δὲ ἐφέται μὴ περιωρισθέντες εἰς αὐτὸ ἐπεμβήσαν εἰς τὸ νὰ διαδώσῃ τὴν ἰσχυρὰ καὶ τὸ κύρος τῶν δημοσίων γραμμάτων τοῦ Εμμ. Βουρνάκη, ἅτινα καὶ παρὰ τῆς ἐναγωγῆς καὶ παρὰ τοῦ πρωτοκλήτου οὔτε προσβλήθησαν οὔτε δικασθέντα, δὲν ἦσαν ἀντικείμενα οὔτε νὰ προσβληθῶσι οὔτε νὰ δικασθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου. 2. Ὅτι τὸ ἴδιον δικαστήριον ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως καὶ ἠρηθένους ψευδῶς τὸν νόμον καθότι ἐξείλαβε τὴν διαληφθεῖσαν προκοδοτήσιν ὡς ἀπόλυτον δωρεάν, ἐνῶ εἶναι δωρεὰ ὑπὸ συμφωνίαν, ἢ ὅποια δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ τὴν κυριότητα

τῶν διαληφθέντων κτημάτων εἰμὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ προκοδοτήσαντος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀναίρεσιον παρῆλαβε τὰ κτήματα ταῦτα δυνάμει νομίμου τίτλου καὶ ἀπέκτησε τὴν κατοχὴν αὐτῶν, τὸ δικαστήριον ἀφαίρεσαν αὐτὰ ἀπὸ τὸν κατέχοντα καὶ ἀποδόσαν εἰς τὴν προσωπικὸν μόνον δικαίωμα ἔχουσαν, ἐφήρμοσεν ἐσφαλμένως τοὺς περὶ κατοχῆς νόμους, Ἀρμ. βιβλ. Γ'. τίτ. Γ'. ἀρθρ. 85. 3. Ὅτι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ δωρεὰ αὕτη εἶναι ἀνατετραμμένη, μὴ ἐκπληρωσάσης τῆς Τρισεύγενης τὰς συμφωνίας, καὶ φερθεῖσιν αὐτῆς ἀχαρίστως πρὸς τὸν δωρησάντα κατὰ Ἀρμ. βιβλ. Γ'. τίτ. Β'. §. 3. 4. Ὅτι ἡ σκέψις τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου, ὅτι ὁ Βουρνάκης μὴ ὡς κληρονόμος δὲν δύναται νὰ ζητήσῃ ἀνατροπὴν τῆς δωρεᾶς, ἢ δὲ σκέψις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ μὲν δωρεὰ ἐγένετο ἐγγράφως, ἡ δὲ ἀνατροπὴ δὲν ἀποδεικνύεται διὰ γραμμάτων, παραβιάζουσα τὸ ἀρθρον 67 τῆς πολ. δικονομίας. 5. Ὅτι τὸ γράμμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιστηρίζεται ἡ Τρισεύγενη τὴν δωρεάν της, εἶναι διμερὲς συναλλαγμὰ καὶ ἄκυρον καὶ ἀνίσχυρον ὡς μὴ ἐμπεριέχον τὴν ὑπογραφήν τῆς Τρισεύγενης. 6. Ὅτι τέλος ἡ δωρεὰ ἐκπληρωσῆ ἄκυρος ἐπὶ Τουρκίας παρὰ τῶν τότε νομίμων ἀρχῶν καὶ εἶναι ἄκυρος κατὰ τὸν τότε νόμον, καθότι ἐν γῆ τις ἔμεινεν ἐπὶ τὰ χρόνους ἀκαλιεργήτους, οἱ σπαχιδοὶ ἠδύνατο νὰ τὴν παραχωρήσωσιν εἰς ὄντινα τὴν ἐζήτη.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα, συνήγορον τοῦ ἀναίρεσιοντος, παρόντος, ἀναπτύξαντα τὸν λόγον τῆς ἀναίρεσεως καὶ προσέσαντα τὸν ἐξῆς, ὅτι ἡ λεγομένη δωρεὰ εἶναι συναλλαγμὰ κληρονομίας ἀντιβαίνον εἰς τοὺς νόμους τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου (depactis) καὶ τὸν εισηγητέα γνωμοδοτήσαντα ὑπὲρ τῆς ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως, ἀπόντος τοῦ ἀναίρεσιβλήτου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ Τρισεύγενη Παύλου ἐζήτησεν ἐνώπιον τοῦ πρωτοκλήτου δικαστηρίου ν' ἀποδοθῶσιν εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ Βουρνάκη κτήματα τινα, ὅσα εἶχεν ἀποκτήσει παρὰ τοῦ ἀποθανόντος Θεοφίλου Λαλούση δια προίκα καὶ χάριν, τὰ ὅποια ὁ Εμμ. Βουρνάκης κατείχεν ὡς πωληθέντα εἰς αὐτὸν παρὰ τῆς κληρονομίου τοῦ ῥηθέντος Λαλούση, ἢ δὲ ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου δίκη περιεστρέφετο περὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, μάλιστα τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, συμφωνῶς μετὰ τὸ πρωτοκλήτου δικαστήριον, ἀπεφασίωσεν, ὅτι ἡ ἐνάγουσα διὰ τῶν πρωτάθεντων ἐγγράφων ἀπέδεξε τὴν χάσιν τῆς ἀγωγῆς, ὁ δὲ ἐνάγουμος δὲν ἀνήρσεν τὴν ἀπόδειξιν ταυτην, ἐπομένως ὁ λόγος ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐδίκασε πράγματα τὰ ὅποια οὔτε ἐπρωτάθησαν, οὔτε ἐδικάσθησαν πρωτοδικῶς, εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἀντιβαίων εἰς τὴν ἀληθειαν τῶν πραγμάτων.

Ἐπειδὴ ὁ ποτὲ Θεοφίλος Λαλούσης ἐπρωτόκλιτος μὲν τὴν ἐνάγουσαν Τρισεύγενην μετὰ τὰ εἰρημμένα κτήματα ἐπὶ

υποχρεώσαι να τον γηροκομίση ή προικοδοτηθείτα, έν τευθεν δε δέν εξάχεται, καθώς διίσχυρίζεται, ο άνιρεσειών, ότι δύναμει τής συμφωνίας ταύτης ή ενάχουσα δέν ή δύνατο να αποκλήση την κυριότητα των ειη ένων κτημάτων, ει μη μετά τον θάνατον του προικοδοτήσαντος. και

Επειδή ή απόφασις του δικαστηρίου των έν Τριπόλει έφετων φέρει, ρητώς, ότι και ή γενομένη προς την ενάχουσαν προικοδοτήσις και ή παράδοσις των διαφιλονικουμένων κτημάτων απέδειχθη δι' έγγραφων κατα συβέβαιαν και απέκτησε αυτη πλήρη ιδιοκτησίαν, ήτις δέ ή δύνατο να αφαιρέθη διά πωλήσεως, γενομένης από προσώπων μη έχον δικαίωμα εις τα κτήματα αυ'α, επομένως ο νόμος 85 του Γ' τίτλ. Γ. β.δλ. του Αρμ. δέν εφαρμόζεται εις την προκειμένην περιπτώσιν.

Επειδή ο λόγος, ότι άνεστράφη ή δωρεά, διότι ή Τρισεύγενη δέν εξεπλήρωσε την συμφωνίαν, έκτος ότι δέν έχει εφαρμογήν εις την περί ής ο λόγος προικοδοτήσιν, δέν δύναται ούδè να ληφθῆ υπ' όψιν παρά του άρειου πάγου ως πραγματικός, κληροδοτήσις ως μη αποδεδειγμένης τής ως πραγματικός, κληροδοτήσις παρά των κατωτέρων δικαστηρίων.

Επειδή ο λόγος, ότι το δικαστήριο των έφετων έθεώρησεν ως προς την προταθείσαν ανατροπήν τής λεγομένης δωρεάς την διά μαρτύρων απόδειξιν ως άπαραδεκτον, αποδεικνύεται ως ψευδής έν του περιεχομένου τής προσβλήθείσης αποφάσεως, φερούσης μόνον, ότι αι έμολογία των προταθέντων μαρτύρων δέν έσχημάτισαν θετικήν και ώρισμένην απόδειξιν τής ένστάσεως, ο δε άρειος πάγος δέν εμβαίνει εις την στάθμισιν των αποδείξεων.

Επειδή ο ισχύων νόμος δέν διατάττει, ότι διά να έχη ισχύν το έγγραφον διά του οποίου καθίσταται προς ή δωρεά, άπαιτείται ή υπογραφή του προικοδοτηθέντος ή δωρηθέντος, ή δε άποδοχή των προικιμαίων πραγμάτων από μέρους τής Τρισεύγενης απέδειχθη.

Επειδή το δικαστήριο των έφετων αναφέρει ρητώς εις τας σκέψεις του, ότι δέν απέδειχθη ή ένστασις τής επί τουρκοκρατίας και ένώπιον των τουρκικών αρχών, γενομένην άκυρώσεως τής προικοδοτήσεως· ο δε εις την άκύρωσιν ταύτην στηριζόμενος λόγος δέν δύναται να ληφθῆ υπ' όψιν παρά του άρειου πάγου ως στρεφόμενος περί την απόδειξιν.

Επειδή ο λόγος, ότι κατά τον τουρκικόν νόμον οι σπαχιδες έδύνατο να παραχωρήτουν γην, ήτις έμεινεν έπτά χρόνους άκαλλίεργητος, εις οντινα την εζήτει, και δύναμει του νόμου τούτου άκυρώθησαν όσα δικαιώματα απέκτησεν ή Τρισεύγενη επί των διαληφθέντων κτημάτων, δέν δύναται να ληφθῆ υπ' όψιν ένώπιον του άρειου πάγου, καθότι ούτε έπροτάθη, ούτε απέδειχθη ένώπιον των κατωτέρων δικαστηρίων, ότι ο σπαχής ένήργησε τοιούτον δικαίωμα προς όφελος του Ε.μ. Βουρνακλ.

Επειδή ο νόμος απαγορεύει μδν συνάλλαγμα περί

μελλούσης κληρονομίας, ο δε λόγος, ότι το περί προικοδοσίας έγγραφον εις αι άκυρον, διότι έχει άντικείμενον μελλούσαν κληρονομίαν, έκτος ότι είναι άπαραδέκτος ένώπιον του άρειου πάγου, κατά το άρθρον 84 άρθρ. 2 της πολ. δικονομ. ως μη προταθείς εις τα κατώτερα δικαστήρια, αποδεικνύεται και ανυποστήρικτος, διότι το ρηθέν έγγραφον δέν διαλαμβάνει, ούτε περί παρούσης, ούτε περί μελλούσης κληρονομίας, επομένως και ο προτειόμενος νόμος δέν εφαρμόζεται παντελώς εις την προκειμένην ύπόθεσιν.

Επειδή, ύποχρώσεως αποφάσεως των έφετων, ο άρειος πάγος δέν δύναται να λάξη υπ' όψιν τής έν τῆ πρωτοκλήτῃ αποφάσεως περιεχομένης σκέψης, επομένως ο λόγος, ότι διά τῆς σκέψης του πρωτοκλήτου δικαστηρίου, δι' ής δέν αναγνωρίζεται δικαίωμα του Ε.μ. Βουρνακλ να ζητήση ανατροπήν τής δωρεάς, παράβιάζεται το άρθρον 67, είναι άπαραδέκτος.

Διά ταυτα, δικάζον κατ' έρήμην, αποβρίπτει την άκαιρέσεως αυ'ησιν του Ε.μ. Βουρνακλ, ήτις έγινε κατά τῆς από 26 Ιουνίου 1831 και υπ' αριθ. 83 αποφάσεως του πρωτοκλήτου Λακεδαιμόνος και Μονεμβασίας, και τῆς από 25 Φεβρουαρι. ε. ε. και υπ' αριθ. 51 των έν Τριπόλει έφετων καταδικάζει τον ρηθέντα Βουρνακλν εις το πρόστιμον των δικασίων δρχμῶν εις τα δικαιώματα τής παρούσης δίκης και εις τα νόμιμα έξοδα του αντιδίκου του.

Εκρίθη και άπεφασίσθη έν Αθήναις την 24 Οκτωβρ. του 1836 έτους.

(Απόφ. Πολ. 68). (Αριθ. Πρωτοκ. 68). (Πλ. 49).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συνελθόν εις δημόσιον συνεδρίσιν την 12 του ένεστώτος μηνός διά να δικάζη ρητῶν του Αναστασίου Φραγγιά κατοίκου Πετσών, και του Ν. Γιατσοῦ κατοίκου Σύρας, τῆς εζῆς ύπόθεσιν.

Ο Νικόλαος Γιατσοῦ, εζήτησε παρά του έν Ναυπλίῳ καύσαντος έγκληματικῦ δικαστηρίου δύναμει χρεωστικού προς αυτόν συμβολαίου του Αναστασίου Φραγγιά διά τετρακόσια πεντάφραγα τῆν μεσεγγύσιν τῆς υπεγγύου γολέτιας του ειρημένου, ή Αθήνα, προς έξασφάλησιν του δανείου. Το ειρημένον δικαστήριον διά του υπ' αριθμ. 660 έντάλλατος τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1834 διέταξε τῆν μεσεγγύσιν και τῆν κοινοποίησιν αυτῆς, προς τον Κ. Α. Φραγγιά Κατά τῆν 23 Φεβρουαρίου ε. ε. ο Αναστάσιος Φραγγιάς εζήτησε δι' αναφοράς του προς το έν Ναυπλίῳ πρωτοδικειον τῆν άκύρωσιν του επί του πλοίου του μεσεγγύου, διά τῶν λόγων, ότι ο Ν. Γιατσοῦ δέν έκίνησε τῆν άγωγῆν περί τῆς κύριας άπαιτήσεως έντος τῆς ύπό του 925 άρθρου τῆς πολ. δικον. έριζομένης προθεσμίας, και τῆν καταδικῆν του αντιδίκου εις όδας τας εἰ του μεσεγγύου παρελθούσας ζήμιας. Το Πρωτοδικειον δια τῆς από 23 Απριλίου 1836 αποφάσεως

παρεδέχθη τὴν πρότασιν περὶ ἀκυρώσεως τοῦ μεσεγγυοῦ καὶ παρεπέμφεν ὡς πρὸς τὰς ἀποζημιώσεις τοὺς δικαδίκους εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Ν. Γιαῖτσος εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀπὸ 3 Αὐγούστου ε. ε. ἀποφασέως, τοῦ ἐκδουθείσης κατὰ συνέπειαν ἀνακοπῆς τοῦ Ν. Γιαῖτσου κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 119, προσηγηθείσης κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου μεταρρυθμίσει καθ' ὑλοκληρίαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου διέταξε τὸ κύρος τοῦ γενομένου μεσεγγυοῦ. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Ν. Φραγγιάς τὴν ἀναίρεσιν δια τοὺς λόγους: 1. Ὅτι τὸ ῥηθὲν δικαστήριον ἠρμήνευσε κακῶς τὰ 1100, 1042, 925 καὶ 469 ἀρθ. τῆς πολ. δικον. ἀποφασίσαν ὅτι οἱ ὀρίσμοι τῆς ἐνεστώσης δικονομ. δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μεσεγγυοῦ. 2. Ὅτι κακῶς ἠρμήνευσε τὰ 189, 190 καὶ 191 ἀρθρ. τῆς παυσάσης διαδικασίας τοῦ 1830 μὴ θεωρήσαν ὑπόχρεωσιν τὸν Ν. Γιαῖτσο εἰς τὴν δημοπρασίαν τοῦ μεσεγγυηθέντος πλοίου ὡς ὑποκειμένου εἰς φθορὰν ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθεσμίας. 3. Ὅτι παρεβιάσθη τὸ 198 ἀρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθότι κατὰ σχεσί. πλοίου δὲν συγχωρεῖται, εἰμὴ ὅταν ὁ χρεώτης δὲν ἐνδίδει εἰς τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐπετάγματος, τοῦ διὰ τῆς πρηνωμῆν τοῦ χρέους καὶ τὸ 201 ἀρθρ. τοῦ αὐτοῦ νόμου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν κατασχόντα ἢ ὑποχρέωσις νὰ καλέσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸν κύριον τοῦ κρατηθέντος πράγματος διὰ νὰ παρασταβῇ εἰς τὴν πώλησιν αὐτοῦ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιέντος, παρόντος, τοῦ δικηγόρου Π. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπόντος, τὸν εισαγγελέα γιωμοδοτήσαντα ν' ἀπορρίψῃ ἢ ἀναίρεσας αἰτήσις.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1835 διάταγμα τὸ προσδιορίζον τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἐμβαίνει εἰς ἐνεργεῖαν ἢ ἰσχύουσα πολ. δικον., διὰ τοῦ ὁποῖου ἐνεπληρώθη τὸ ἀρθρον 1100 τῆς ἰδίας δικονομίας, μόνον αἱ μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρίου 1835 μνηκτι ὄριμαι δικαί θέλον συζητεῖσθαι καὶ ἀποφασίζεσθαι κατὰ τὴν δικον. ταύτην, ὡς ὄριμαι δὲ θεωροῦνται αἱ δίκαι κατὰ τὸ ἀρθ. 469 τῆς πολ. δικονομίας, ὅταν εἰς τὰς συνήθεις δίκας ἢ προφορικῆς συζητήσεις ἐτελείωσῃ, καὶ ἢ ὑπόθεσις ἐξετέθη πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ἢ τὸ δικαστήριον συνήλθεν ἐπὶ τούτῳ πρὸς διάσκεψιν, ὅταν ἐπὶ ὑποθέσεων, ἐγγράφων ἀνακρινόμενων, τὰ ἐγγράφα ἐνεχειρίσθησαν ἢ παρήλθον αἱ πρὸς ἐγγείρησιν προθεσμίαι, ἢ δὲ αἰτήσεις ἀναίρεσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 146 ἀπὸ 1 Αὐγούστου 1836 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐγκρίναν τὴν ἐξακολού-

θησιν τῆς κατὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1834 δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως γενομένης μεσεγγυήσεως δὲν συνεμορφώθη μὲ τὰ ἀρθ. 1100, 1042, 925 καὶ 463 τῆς τῶν ἐν ἰσχύει δικονομίας, ἀναδεικνύεται ὡς ἀνυποσήμεκτος ἐκ τῶν ἰδίων νόμων, διότι ἢ περὶ μεσεγγυήσεως παρεμπύπουσα δίκη διεκπεραιώθη διὰ τῆς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παλαιᾶς διαδικασίας ἐκδουθείσης, ἀποφάσεως ἐπομένως ὄχι μόνον ὄριμος ἦτον πρὸς ἐκδίκασιν, ἀλλὰ καὶ τετελεσμένη, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἐνεργήσας τὴν μεσεγγυήσιν, ἀπέκτησε δυνάμει ταύτης τῆς ἀποφάσεως, ὅσα δικαιώματα ἐπήγαγον ἐξ αὐτῆς κατὰ τὴν παλαιὰν διαδικασίαν, καὶ δὲν ὑπόκειτο εἰς ἄλλας, εἰμὴ εἰς τὰς διὰ τῆς ἰδίας διαδικασίας ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις, ἐπομένως ἐκπληρώσας αὐτὰς δὲν ἠδύνατο νὰ στερηθῇ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀποκτηθέντος δικαιώματος, διὰ τὸν λόγον, ὅτι δὲν συνεμορφώθη μὲ τὸ ἀρθρον 925 καὶ τ.λ.π. τῆς νέας δικονομίας, τὰ ὅποια δὲν ἰσχυον καθ' ὄν καιρὸν ἐγένεον ἢ μεσεγγυήσις, καὶ δὲν δύναται ἐπομένως νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὰ ἀρθρα 189 καὶ 190 τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 διατάττου ἀπλῶς τὴν ἀρχὴν τὴν διορίσαντα τὴν σφράγισιν πραγμάτων ὑποκειμένων εἰς φθορὰν νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς δημοπρασίαν, ἀλλὰ δὲν ἐπιβάλλουσιν εἰς τὸν ἐξασφαλίσαντα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν δημοπρασίαν ἐντὸν ῥητῆς προθεσμίας ἐπὶ τῇ ποιῆ τῆς πύκνυτὰ πραγματεύονται περὶ σφραγίσεως κινήτων πραγμάτων, καὶ ὄχι περὶ μεσεγγυήσεως, τὴν ὁποῖαν τὸ ἀρθρ. 172 τῆς ἰδίας διαδικασίας διακρίνει ῥητῶς ἀπὸ τὴν σφράγισιν, ὡς ἰδιαιτερον ἐξασφαλιστικὸν μέτρον.

Ἐπειδὴ τὰ ἀρθρα 201 καὶ ἐπόμε. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἀφορῶσι κατὰ σχεσί. γεννημένην δυνάμει ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, ἢ τοιοῦτου εἶδους ἀποφάσεως, καὶ ἐπὶ σκοπῷ πωλήσεως τοῦ κατασχεθέντος πράγματος, ὄχι δὲ μεσεγγυήσιν γενομένην πρὸς ἀπλὴν ἐξασφαλίσιν χρέους τινός, καὶ τοῦτο ἐξήχεται σαφέστατα καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν τούτων ἀρθρων καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων ἀρθρων 197 καὶ 198 καθότι ἢ περὶ πληρωμῆς τοῦ χρέους πρόσκλησις ὑποθέτει ἐγγράφον τοῦ πρώτου εἶδους, ἐπομένως καθὼς ὀρθῶς παρατηρεῖ τὸ ἐν Τριπολεὶ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν τὰ ἀρθρ. ταῦτα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καὶ ἂν δὲν ἠθελαν εἶσθαι καταργημένα διὰ τῶν ἀρθρων 339 — 345 τῆς διαδικασίας τοῦ 1830 τὰ ὅποια προσδιορίζου τοὺς διὰ τὴν πώλησιν πλοῖου ἀπαιτούμενους τύπους.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἰτήσιν τοῦ Ἀναστασίου Φραγγιά Πετσιώτου ἣτις ἐγένεε κατὰ τῆς ἀπὸ 1 Αὐγούστου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 146 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν καὶ τ.λ.π.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 30 Ὀκτωβρίου τοῦ 1836 ἔτους.